

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

Operator de date cu caracter personal nr. 11375

HOTĂRÂREA nr. 433
Din 30.09.2015

Nr. dosar: 124/2015

Nr. petiție: 1401/23.02.2015

Petent: Sindicatul Cadrelor Universitare din Sibiu

Reclamat:

Obiect: potențiala situație discriminatorie privind regimul juridic al sporului de vechime și modul de calcul al salariului cuvenit personalului nedidactic în comparație cu personalul didactic și didactic auxiliar

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

1.1. Numele, domiciliul sau reședința petentului

1.1.1. Sindicatul Cadrelor Universitare din Sibiu, cu sediul în Sibiu, Sibiu, Bd. Victoriei, nr. 10, Județul Sibiu, prin președinte A S.

1.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamaților

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1. Petentul sesizează potențiala discriminare izvorâtă din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2001 a personalului didactic și auxiliar din învățământ precum și din Legea nr. 284/2010. Potrivit celor două legi există o diferențiere între personalul didactic și personalul didactic auxiliar, pe de o parte și personalul nedidactic. Pentru personalul didactic/didactic auxiliar sporul de vechime nu este cuprins în salariul de bază, în timp ce pentru personalul nedidactic este inclus în salariul de bază.

2.2. Petentul apreciază că ambele categorii lucrează în învățământ, unde salarizarea ar trebui să fie unitară cel puțin sub aspectul modului de calcul și al regimului juridic aplicabil unuia dintre cele mai importante sporuri, sporul de vechime.

III. Procedura de citare

3.1. În temeiul art. 20, alin. 4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, s-a îndeplinit procedura de citare.

3.2. Astfel, prin adresa nr. 1401/08.04.2015 a fost citat petentul fiind invocată din oficiu excepția de necompetență a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării (în continuare C.N.C.D.).

3.3. Petentul, prin adresa înregistrată cu nr. 2890/27.04.2015, a solicitat acordarea unui nou termen în vederea pregătirii apărării.

3.4. Astfel s-a procedat la acordarea unui nou termen pentru data de 12.05.2015.

3.5. Petentul depune note scrise înregistrate cu nr. 3216/12.05.2015.

3.6. Procedura legal îndeplinită.

IV. Susținerile părților

4. Susținerile petentului

4.1.1. Prin petiția formulată, petentul sesizează potențiala discriminare izvorâtă din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2001 a personalului didactic și auxiliar din învățământ precum și din Legea nr. 284/2010.

4.1.2. Potrivit celor două legi, există o diferențiere între personalul didactic și personalul didactic auxiliar, pe de o parte și personalul nedidactic. Pentru personalul didactic/didactic auxiliar sporul de vechime nu este cuprins în salariul de bază în timp ce pentru personalul nedidactic este inclus în salariul de bază.

4.1.3. Petentul apreciază că ambele categorii lucrează în învățământ unde salarizarea ar trebui să fie unitară cel puțin sub aspectul modului de calcul și al regimului juridic aplicabil unuia dintre cele mai importante sporuri, sporul de vechime.

4.1.4. Inițial cele două categorii beneficiau de o reglementare unitară a sistemului de salarizare, inclusiv în privința sporului de vechime, neexistând vreo deosebire în privința modului de calcul al sporului de vechime în raport cu salariul de bază, potrivit Legii nr. 284/2010. Era imperios necesar ca legiuitorul organic să elimine deosebirile radicale semnalate în modul de calcul al salariului cu ocazia adoptării Legii nr. 62/2011, referitoare la salarizarea din învățământ, aspect care nu a fost avut în vedere.

4.1.5. Pentru personalul didactic și didactic auxiliar din învățământ este aplicabilă legea specială în materie de salarizare nr. 63/2001, iar pentru personalul nedidactic se aplică Legea nr. 284/2010, act normativ cu caracter general.

4.1.6. Însăși Curtea Constituțională a reținut în motivarea deciziei nr. 494/25.09.2014, cu ocazia analizării dispozițiilor art. 1 și 2 din Legea 62/2011 că în învățământ există o situație specifică, determinată de succesiunea a numeroase acte normative având drept obiect reglementarea salarizării și o practică neunitară, aspecte care au condus către un sistem de salarizare neunitar.

4.1.7. Prin notele scrise formulate se solicită respingerea excepției de necompetență materială, excepție invocată din oficiu și constatarea situației de discriminare.

V. Motivele de fapt și de drept

5.1. Luând act de plângere, astfel cum este formulată, precum și de susținerile petentului, Colegiul urmează a analiza excepția necompetenței materiale a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

5.2. Astfel, raportându-ne la obiectul plângerii și la dispozițiile legale incidente, Colegiul director constată că plângerea nu este de competența Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, conform atribuțiilor stabilite de O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată.

5.3. Având în vedere obiectul petiției formulate, respectiv prevederile Legii 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în 2011 a personalului didactic auxiliar din învățământ și prevederile Legii nr. 284/2010, cu privire la sporul de vechime, pentru personalul didactic/didactic auxiliar sporul de vechime, acesta nefiind inclus în salariul de bază, în timp ce pentru personalul nedidactic este inclus în salariul de bază, „...*Membrii Colegiului director, din oficiu, pot ridica excepția de necompetență când în mod vădit constată că petiția formulată nu este de competența Consiliului, potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 137/2000, republicată.; Excepția de necompetență poate fi ridicată de reclamat sau de membrii Colegiului director și în cursul soluționării petiției,.....*”.

5.4. Având în vedere modul în care a fost formulată și precizată prezenta petiție, precum și în temeiul prevederilor art. 28 din Procedura internă de

soluționare a petițiilor și sesizărilor, publicată în M.O. nr. 348 din 6 mai 2008, Colegiul urmează a admite excepția de **necompetență materială a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, excepție invocată de către partea reclamată.**

5.5. Colegiul director urmează a admite excepția, având în vedere **Decizia nr. 997 din 7 octombrie 2008** a Curții Constituționale, care stabilește următoarele:

„Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în esență, critica autorului excepției pune în discuție constituționalitatea atribuțiilor jurisdicționale ale Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, care, potrivit art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, poate să dispună «înlăturarea consecințelor faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare discriminării», în măsura în care situațiile discriminatorii izvorăsc din conținutul unor acte normative.

Față de acestea, Curtea apreciază că o corectă analiză a textului de lege criticat impune interpretarea acestuia în ansamblul reglementării din care face parte, mai precis al Secțiunii VI din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, care reglementează rolul, atribuțiile și organizarea Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

Astfel, Curtea observă că potrivit dispozițiilor art.16 din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării îndeplinește rolul de «garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării», iar potrivit dispozițiilor art.18 din același act normativ, «este responsabil cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi în domeniul său de activitate, precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării.» Mai departe, art.19 alin.(1) lit. c), precum și art.20, în ansamblu, reglementează rolul jurisdicțional al Consiliului, care are ca finalitate, așa cum s-a arătat, «înlăturarea faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare discriminării.» În sfârșit, nu trebuie omis nici faptul că art.2 alin.(3) din aceeași ordonanță prevede că sunt discriminatorii «prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane [...]».

Deși autorul excepției apreciază ca fiind un «nonsens» interpretarea dispozițiilor art.20 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 în sensul aplicabilității lor și cu privire la situațiile discriminatorii ce izvorăsc din conținutul actelor normative, Curtea observă totuși că dispozițiile de lege mai sus enunțate au constituit în realitate temeiul mai multor hotărâri prin care Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a constatat, în cadrul activității sale jurisdicționale, caracterul discriminatoriu al unor prevederi legale. Dovadă a acestui fapt stă și introducerea, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.75/2008, a alin. (3) la art.19 din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, prin care s-a scos din competența Consiliului soluționarea sesizărilor având ca obiect măsurile legislative în contextul stabilirii politicii de salarizare a personalului din sistemul bugetar, măsură legislativă dictată tocmai ca urmare a efectelor generate de hotărârile emise de această instituție.

În această ordine de idei, Curtea constată că, în vederea îndeplinirii rolului său de garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării este chemat să vegheze, printre altele, inclusiv asupra modului în care este respectat acest principiu în conținutul actelor normative. În acest sens, acest organ poate constata existența unor prevederi de lege discriminatorii și își poate exprima opinia în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative cu principiul nediscriminării. Ceea ce interesează aici sunt efectele pe care le produc aceste opinii. Astfel, dacă s-ar admite că, pe calea controlului jurisdicțional întemeiat pe

art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării poate să constate existența unor situații discriminatorii ce își au izvorul direct în conținutul unor norme legale, hotărârea Consiliului ar putea avea ca efect încetarea aplicabilității acestor dispoziții și chiar aplicarea prin analogie a unor alte texte de lege, care nu se referă la persoana sau grupul social discriminate. Într-o atare împrejurare, se pune în discuție legitimitatea acestui organ de a interfera în competențele legislativului, prin înlăturarea aplicabilității unor acte normative și instituirea aplicabilității altora, dar și în competențele Curții Constituționale, care îndeplinește rolul de legislator negativ atunci când constată lipsa de conformitate dintre prevederile unei legi sau ordonanțe și dispozițiile constituționale, sub aspectul art.16 referitor la principiul nediscriminării.

Deși în lumina dispozițiilor constituționale o asemenea interpretare nu ar putea fi acceptată, rolul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării putând fi rezumat mai degrabă la posibilitatea de a constata existența unor discriminări în conținutul unor acte normative și la formularea de recomandări sau sesizarea autorităților competente pentru a modifica respectivele texte de lege, se observă totuși, așa cum s-a reținut și mai sus, că, în practică, art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 a generat efecte neconstituționale, prin care s-a încălcat principiul separației în stat, la aceasta contribuind chiar formularea echivocă a dispozițiilor cuprinse în Secțiunea VI din Ordonanța Guvernului nr.137/2000.

Pentru aceste motive, Curtea constată că prevederile art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 sunt neconstituționale în măsura în care sunt interpretate în sensul că acordă Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării competența ca, în cadrul activității sale jurisdicționale, să anuleze textul unor acte normative cu caracter discriminatoriu și chiar să substituie acest text cu dispoziții cuprinse în alte acte normative.”

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată, cu unanimitatea membrilor prezenți la ședință

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Admite excepția de necompetență materială a C.N.C.D. cu privire la acte normative cu caracter de lege, conform **Deciziei nr. 997/2008** a Curții Constituționale;

2. O copie a prezentei hotărâri se va comunica petentului.

VI. Modalitatea de plată a amenzii: —

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată în termenul legal de 15 zile potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ** la instanța de contencios administrativ.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – Membru

BERTZI THEODORA – Membru

DINCĂ ILIE – Membru

GHEORGHIU LUMINIȚA – Membru

HALLER ISTVÁN – Membru

JURA CRISTIAN – Membru

MANOLE PETRE-FLORIN – Membru

Redactat T.B./R.B.

Notă: Hotărârile emise de Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potrivit prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul legal, potrivit ***O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ***, constituie de drept titlu executoriu.

Verificat SCSRP